

"Kendi hissiyat-ı nefsanîyesini unutup, kardeşlerinin meziyat ve hissiyatıyla fikren yaşamak..." cümlesini nasıl anlamalıyız, tefani nasıl olur?

Aynı maksat ve **aynı hizmet içinde bulunan kardeşler**, birbirlerini samimi bir muhabbet ve samimi bir fedakarlık ile karşılar ve öyle severler ise, bu **birbirinde fani olmak** anlamına gelir.

Mesela; kardeşinde bir güzel meziyet görse, kendi meziyeti gibi sevinir ve ona muhabbet duyar. Bu duygu o kardeşte fani olduğu anlamına gelir. Yani onun meziyet ve faziletini kendi meziyet ve fazileti gibi görür. Tabiri yerinde ise; aynı ruh ama iki ceset gibidirler. Böyle bir hissiyat kardeşler arasındaki manevi bağın ve sevginin bir tezahürüdür.

Böyle bir hissiyatın hakim olduğu şahısta, nefis terbiye ve tezkiye edilmiş demektir. Zira nefis başkasını kendinden üstün görmez, onun meziyetlerini kendi meziyeti gibi kabul etmez. Demek nefis ile tefani, yani kardeşlerin birbirlerinde fani olması aynı anda cem olmuyor. Birisi varsa ötekisi yok demektir.

Nefis engelini aşmadan, nefsi terbiye ve ıslah etmeden, tefani yani kardeşlerin birbirlerinde fani olması mümkün değildir.

Nefsin ıslah ve terbiyesi de ancak iman-ı tahkiki ile mümkündür. Risale-i Nurlar tahkiki iman dersini verdiği için, Risale-i Nur'un hakiki talebeleri nefsini ıslah ve terbiye etmiş demektir. Böyle olunca kardeşinde fani olmaya, yani onun hissiyatı ile hissiyatlanmaya, onun fazileti ile faziletlenmeye, onun meziyeti ile meziyetkenmeye bir engel kalmamış olur.